

[Bernhard Baunsgaard]

tilbage eller helt forandres og laves om, så snart det er trådt i kraft. Vi fik ikke gennemført en lov, der skulle have hjulpet erhvervslivet, som finansministeren bebudede. Vi fik i skatteudvalget ændret en lov, der drejede sig om beskatning af arbejdsløses understøttelse. Og vi havde loven om særlig indkomstskat, der virkede i nøjagtigt 14 dage, før finansministeren var blevet overbevist om, at den måtte laves om. Det var vi andre klar over tidligere.

Jeg vil meget gerne tro på det, når finansministeren siger, at det vil være en stor fordel, at vi får fradragene, der skal bevares, rettet fra fradrag i bruttoindtægten til fradrag, der skal trækkes fra i skatten, når den er beregnet. Men hvis man, som jeg har gjort, giver sig til at regne lidt på, hvad der vil ske, så vil med de nuværende skalaer en familieindtægt på 50.000 kr. i brutto — det drejer sig om en indtægt til beskatning på ca. 33.000 kr. — blive udsat for en stigning i skatten. Det vil sige, at hvis man uden at rette på skalaen gennemfører det, som finansministeren er inde på, rammer man mellemindtægterne. Så vil finansministeren naturligvis henvise til, at der står, at proportionalsskattetrækket skal forlænges. Ja vel, hr. finansminister. Vi har i denne uge behandlet et forslag, der skal sætte skatteudskrivningen op med $1\frac{1}{2}$ mia kr. Det er jo ikke for at skaffe dækning for de udgifter, staten har, men simpelt hen for at holde det nødtørftigste styr på alt det, der sker i dansk økonomi. Hvordan i alverden vil finansministeren i den situation skaffe penge til at forlænge proportionalsskattetrækket, al den stund det koster enormt i form af tabte indtægter?

De konservative fremsatte et forslag om forlængelse af proportionalsskattetrækket med bare 10.000 kr. Dette ville koste et beløb i nærheden af $2\frac{1}{2}$ mia kr. Hvorfor vil finansministeren skaffe $2\frac{1}{2}$ mia kr. for at få sammenhæng i sin skattereform? Det er alt det, hr. finansminister, som gør, at jeg nærer den dybeste skepsis over for finansministerens aftaler med SF. SF kan have ganske andre hensigter end den at bevare et rimeligt skattetryk for hele befolkningen, også for mellemindtægterne. Det

skal jeg ikke udtale mig om, jeg ved bare, at det, der indtil nu er sluppet ud om de aftaler, er en væksel, som jeg på ingen måde tør skrive under på, og den har på forhånd vanskeliggjort det samarbejde, som jeg tirsdag eftermiddag lagde op til, og som man onsdag så brutalt afviste.

Ømann: Ja, det var jo ikke det store vin-gesus, der prægede hr. Bernhard Baunsgaards reformvilje. Han bevægede sig fra de mange milliarder og ned til de mindste detaljer. Så der er måske ikke så meget forgjort ved, at man ikke tog det helt højtideligt, når hr. Bernhard Baunsgaard i tirsdags udtalte sin forhandlingsvilje. Men, hr. Bernhard Baunsgaard, den sidste vogn er jo ikke kørt endnu. De tanker, der nu er ridset op i betænkningen, vil komme frem i skatte- og afgiftsudvalget, hvor hr. Bernhard Baunsgaard er medlem. Jeg vil være meget for-bavset, hvis vi, når vi kommer med disse forslag, skal se hr. Bernhard Baunsgaard læne sig tilbage og undlade at stille spørgs-mål og undlade at deltage i debatten. Ja, vi kunne måske nok alle sammen være glade over lidt mindre aktivitet, men jeg ville da være ked af det, hvis hr. Bernhard Baunsgaard således lænede sig tilbage, og jeg tror ikke, det vil ske.

Men må jeg nu ikke spørge de borgerlige partier: vi diskuterer her en procentsats, 91, og vi ser ikke noget ændringsforslag til det lovforslag, regeringen har fremsat. Det er dog egentlig mystisk. Samtidig erklærer man, at man ikke vil medvirke. Om det så dækker over, at man vil stemme imod, eller man vil undlade at stemme, skal jeg lade være usagt, for det betyder jo ingenting, men det er dog en sær procedure. Det er da ikke nok at henvise til, at man er fornærmet over, at nogle urealistiske spareplaner, som man havde i foråret, ikke er blevet gennemført. Så kunne jeg lige så godt sige: hvorfor har man ikke langt tidligere gennemført SF's antiinflationiske foranstaltninger? Så kunne vi have sat kasseoverskuddet og dermed skattetrykket ned. Men det fritager mig da ikke for en forpligtelse til i dette hellige øjeblik at bedømme, om man kan sætte de 91 op eller ned. Derfor vil jeg da gerne spørge de borgerlige: skal den være 90, 88, skal den være 94? Vil man havde den opad eller